

Μορφή τοῦ Ἔρωτα καὶ τῆς Ἀγάπης. Ὀπτασία
λευκὴ, θλιμένη, μὲ τὸν Πόνον μὲς στὸ βλέμμα...
(Μὰ οἱ Κυρίες ψιθυροῦσαν: «Νᾶταν ψέμα;...»
κι ἀναστενάξανε σὲ κάποια νοσταλγία).

Ἀγνή καὶ χαμηλοβλεποῦσα, ἡ Ὀπτασία
τῆς Ἐλπίδας προχωρεῖ δειλὰ κι ἀργά.
Ὅμως, ἀπότομα, προφταίνει ἡ Ἀγία
καὶ τὴν σκεπάζει μὲ τὰ μαῦρα τῆς φτερά... .

(Καὶ οἱ Κυρίες δὲν τὴν ἀντικρύσαν,
καὶ τὰ μάτια τους γυαλίζουν ὡς δακρύσαν...)

... Χλωμὲς κυρίες, σὲ νιβάνια ξαπλωμένες,
ὄλο νοχέλεια, καὶ χάρη, κι ἐμορφιά,
μοιάζουν ἐμένα οἱ σκέψεις μου οἱ κουρασμένες
μὲς στ' Ἄτονα τοῦ Τόρα Δειλινά...

ΧΑΓΕΡ ΜΠΟΥΦΙΔΗΣ

(ΙΣΑΝΤΡΟΣ ΑΡΙΣ)

ΣΤΗ ΓΩΝΙΑ ΤΗΣ ΕΣΤΙΑΣ

Εὐτυχὴς ὅπου ἐννοίωσε τὸν πόνο στὴ ζωὴ του
καὶ ποῦ λυτρῶθη μὰ φῶρα — καὶ τότε στὴν ἐστία
εὐχάριστες περᾶ στιγμές, τὰ βράδνα τοῦ χειμῶνα.

Στὰ τζάμια ψάλλει μὰ βροχή, μαζὶ μὲ τὸ χαλάζι
τριξοῦν τὰ ξύλα στὴν φωτιά, ἢ χύτρα τραγουδάει,
κι' ἐντὸς του ξεπετάγοντι, σὰ σπίθες, ἀναμνήσεις.

Κάθε τῆς κι' ἀπὸ μὰ χαρᾶς, ἢ πόνου στιγμή φέρνει
στεναγμοῦ ὅπου κόπασε, ἀγάπης ὅπου ἐχάθη
ὡς π' ὄλα κατακάθονται, κρυμμένα ἀπὸ τὴ στάχτη.

ΤΟ ΚΟΙΜΗΤΗΡΙ

*Ὑστερη τῶν χωριάτων κατοικία,
τὸ κοιμητήρι, γύρω ἀπὸ τὴν ἐκκλησία
κεῖται, χωρὶς καμὰ στὸ νοῦ, ἔργοια νὰ δίνει.*

*Κορόνες κι' ἀγριολούλουδα μὸν τὸ στολίζουν·
κομπαστικὲς ἐπιγραφὲς κεῖ δὲν θὰ βροῆτε
γιατὶ ἀπλοῖ σταθῆκαν ὅλοι στὴ ζωὴ τους.*

*Γύρω του ὅμως πάλι, νά! παντοῦ ἡ ζωὴ ὀργάει·
χοχλά ἢ γῆς, οἱ κάμποι προχωροῦνε,
ποῦ λὲς καὶ τοῦ κοιμητηριοῦ μακρὰ ἢ ζωὴ δὲν θάναι.*

Γ. ΒΡΙΣΙΜΙΤΖΑΚΗΣ

“Η ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΩΡΑ ΤΟΥ ΣΟΝΕΤΟΥ”

ΕΞΑΓΝΙΣΜΟΙ

ΣΤΗ' ΣΩΓΡΑΦΟ Ν. Γ.

*Σ' ὄργια γοργὰ κι' ὀργά, πυρά, ἀναμμένα
τὴ νύχια μᾶς ἐβούτηξε ἡ λαγνεῖα.
Μᾶς ἔκαμε ὄργανά της. Λερωμένα
μᾶς πέταξε κατόπι σὴν ἀνία...*

*Κι' ὡστόσο — τί εἶν' ἡ ἀγάπη! — τὰ σβυμένα
ξανάρθαν: οἱ ματιές, ἡ ἀγνή ἡσυχία,
τὰ λόγια τὰ γλυκὰ τὰ χαϊδεμένα...
Γύρισε πλέρια κι' ἄσπρη ἡ παρθενία!*

*Στῆς Τέχνης — τί εἶν' ἡ ἀγάπη! — τὰ κλινάρια
γυμνὰ τὰ ὦμά μᾶς ἄρπαξαν σφιχτὰ
καὶ κάθε ἀσκήμια ἀνοίχτηκε καθάρια.*

*Μὰ στὸ τέλος μπουχτήσαμε φριχτὰ
κι' ἀφοῦ γυμνὰ τὰ πάντα τὰ γνωρίσαμε
γιὰ μ' ἄσπρη παρθενία πάλι πλωρίσαμε.*

(1927)